

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności komunikatu pozwanej 2014/C 200/01 z dnia 28 czerwca 2014 r. dotyczącego wytycznych w sprawie pomocy państwa na ochronę środowiska i cele związane z energią w latach 2014-2020 w zakresie, w jakim w załączniku 3 nie jest wymieniony przemysł przetwórstwa mleka (NACE 10.51), pomimo spełnienia kryteriów ustanowionych w sekcji 3.7.2 wytycznych;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący przekroczenie zakresu swobodnego uznania z uwagi na oczywisty błąd w ocenie przy wyborze okresu referencyjnego
 - Skarżący podnoszą w tym kontekście, że pozwana przy okazji tworzenia wytycznych w sprawie pomocy państwa na ochronę środowiska i cele związane z energią w latach 2014-2020 ⁽¹⁾ naruszyła elementarne zasady wykonywania swobodnego uznania, w ten sposób że przy obliczaniu intensywności wymiany handlowej sektorów odnosiła się do nieaktualnych danych, mimo że dostępne były nowe dane.
2. Zarzut drugi dotyczący przekroczenia zakresu swobodnego uznania z uwagi na niedostateczne ustalenie stanu faktycznego
 - Skarżący utrzymują, że pozwana przekroczyła przysługujący jej zakres swobodnego uznania, ponieważ przy obliczaniu intensywności wymiany handlowej nie zbadała i nie uwzględniła wszystkich produktów rzeczywiście wytwarzanych przez przemysł melczarski. Prowadzi to do zniekształconego przedstawienia sytuacji konkurencji.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia podstawowych przepisów proceduralnych
 - Skarżący podnoszą następnie, że pozwana przy zaszeregowaniu gałęzi gospodarki w ramach załącznika 3 lub 5 do wytycznych w sprawie pomocy państwa naruszyła art. 296 TFUE, ponieważ w żadnym miejscu nie wymienia, w jaki sposób i na podstawie jakich danych została obliczona i określona intensywność wymiany handlowej. W ten sposób skarżącym nie pozwolono na skuteczne skorzystanie ze swoich praw.

⁽¹⁾ Komunikat Komisji – Wytyczne w sprawie pomocy państwa na ochronę środowiska i cele związane z energią w latach 2014-2020 (Dz.U. C 200, s.1)

Skarga wniesiona w dniu 18 września 2014 r. – El-Qaddafi przeciwko Radzie

(Sprawa T-681/14)

(2014/C 431/54)

Język postępowania: angielski

Strony

Skarżący: Aisha Muammer Mohamed El-Qaddafi (Maskat, Oman) (przedstawiciel: J. Jones, barrister)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- przyjęcie środka organizacji postępowania na podstawie art. 64 regulaminu postępowania przed Sądem, poprzez zobowiązanie Rady do ujawnienia wszystkich informacji uzasadniających umieszczenie nazwiska skarżącego w zaskarżonych aktach;
- stwierdzenie nieważności w całości, lub w części, decyzji Rady 2011/137/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Libii, zmienionej decyzją Rady 2014/380/WPZiB z dnia 23 czerwca 2014 r., w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącego;

- stwierdzenie nieważności w całości, lub w części, rozporządzenia Rady (UE) nr 204/2011 z dnia 2 marca 2011 r., wykonywanego rozporządzeniem wykonawczym Rady (UE) nr 689/2014 z dnia 23 czerwca 2014 r. dotyczącym wykonania art. 16 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 204/2011 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Libii, w zakresie, w jakim dotyczy ono skarżącego;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Sąd jest właściwy, aby dokonać kontroli zgodności z prawem środków ograniczających przyjętych wobec skarżącego przez Radę Unii Europejskiej, które zostały przyjęte w celu wdrożenia systemu sankcji nałożonych przez Radę Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych w odniesieniu do Libii. Skarżący podnosi, że środki unijne wdrażające środki ograniczające przyjęte na szczeblu międzynarodowym nie korzystają z immunitetu jurysdykcyjnego ze względu na to, że wykonują one rezolucje przyjęte przez Radę Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych zgodnie z rozdziałem VII Karty Narodów Zjednoczonych.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Sąd jest właściwy, aby przeprowadzić pełną kontrolę co do istoty w odniesieniu do zgodności z prawem zaskarżonych środków unijnych wykonujących rezolucje Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych nakładające środki ograniczające skierowane przeciwko skarżącemu. Powyższe obejmuje kwestię, czy powody, na których oparła się Rada w swojej decyzji zatwierdzającej umieszczenie nazwiska skarżącego w wykazie, są zasadne oraz wystarczająco szczegółowe i określone.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że zaskarżone środki unijne naruszają przysługujące skarżącemu prawo do obrony oraz jego prawo do skutecznej ochrony sądowej. Skarżący twierdzi, że Rada nie przedstawiła mu powodów ani żadnych konkretnych dowodów, które uzasadniają dalsze umieszczenie jego nazwiska w wykazie.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że zaskarżone środki unijne naruszają zasadę proporcjonalności oraz prawa podstawowe skarżącego, w tym jego prawo własności oraz prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że umieszczenie nazwiska skarżącego w wykazie jest nieuzasadnione, niedokładne, niesłuszne oraz niewystarczająco określone, ponieważ skarżący nie stanowi żadnego zagrożenia dla pokoju i bezpieczeństwa międzynarodowego. Skarżący podnosi, że dalsze umieszczenie jego nazwiska w wykazie, wyłącznie ze względu na więź rodzinną łączącą go ze zmarłym przywódcą obalonego reżimu Kaddafiego, jest niezgodne z prawem Unii. Skarżący podnosi ponadto, że nie uczestniczył w żadnych wydarzeniach w Libii, które stanowią zagrożenie dla pokoju i bezpieczeństwa międzynarodowego.

Skarga wniesiona w dniu 19 września 2014 r. – Mylan Laboratories i Mylan przeciwko Komisji

(Sprawa T-682/14)

(2014/C 431/55)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Mylan Laboratories Ltd (Hyderabad, Indie) i Mylan, Inc. (Canonsburg, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: S. Kon, C. Firth i C. Humpe, solicitors)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 2, art. 7 i art. 8 decyzji Komisji C(2014) 4955 (final) z dnia 9 lipca 2014 r. w sprawie AT.39612 Perindopril (Servier) w zakresie w jakim dotyczy skarżących; lub